

INFO OMMO

Obsah:

- ◆ Rubrika Postřehy, informace a názory, H. Svobodová
- ◆ Z Třeboně informuje dr. J. Vopátek, zastupitele za SZ
- ◆ Z Bakova n. J. nejen o Zimní idylce píše paní J. Čermáková
- ◆ Slovo zastupitele M. Dancsa K údajné krádeži a zpronevěře v lomské základní škole
- ◆ V. Balín jak je to s VIP (víajpi) většinou, ve většině, nikoliv však pro většinu
- ◆ V. Balína vzpomíná na europoslance M. Ransdorfa Řeč, řeč těla, řeč věnců.
- ◆ H. Svobodová: Jak se ne-rozložit? (1)
- ◆ Astrálně i astronomicky od K. Hoffmanna
- ◆ Glosa V. Balína S Čedokem zpět, za lepšími časy?
- ◆ S humorem a z Jeruzaléma
- ◆ Něco z receptů pro každého a křížovka

(obr. zdroj: vlastní) Jeden z mosteckých polistopadových tunelů 21. stol. KD REPRA. Možná už ne každému z nás slouží paměť, ale tenkrát v roce 2010 po tzv. národněfrontovsku hlasovalo pro jeho prodej i 17 současných zastupitelů napříč politickým spektrem. Další podrobnosti v tomto čísle a více také na <http://www.hnutiommo.cz/search/?text=Repře>

Bylo, nebylo... Ale „causa“ KD REPRA v Mostě nejenže byla, ona stále je. Pokud by paměť někomu již (raději) vynechávala, připomínáme. Nezkoumejme nyní, zda z důvodů nemoci či pudu sebezáchovy některých hlasujících - tehdy v r. 2010 a nyní stále zastupitelů, anebo prostě proto, že v Mostě je politické povědomí spíše nízké, často proto, že občanský nezájem je jedinou devizou, která přesáhne i význam demokratických voleb, dále složitou sociální situací nemalé části mostecké populace, a také tím, že propast mezi těmi, kteří jsou voleni do čela radnic městských a obecních a jejich voliči se obecně prohlubuje. A zatímco „vyvolenost“ jedněch nabírá přímo obludných rozměrů, ti druzí se mají spokojit s rádoby bonmoty kalašnikovem svěcenými. Po zvolení už jen často zíráme, čeho všeho je nemalá část politiků schopna, a my (skoro) neschopni to jakkoli změnit, protože tihle „kapři si své rybníky prostě nevypustí.“ Návod na řešení skrze kalašnikova je spíš ukázkou toho, jak někteří svou „omezenost“ vydávají za všeho-schopnost a na svůj divadelní ne-vkus ještě čerpají z veřejných zdrojů.

Ne totiž vše, co je směšné, je také zábavné. Směšnost často kráčí ruku v ruce s trapností. A být přítom na Hradě není omluvou.

/hs/

07. 02. 2016

Nepravdělně pravidelný „obšťastník“ politického hnutí „Občané městu, město občanům“ (OMMO), www.hnutiommo.cz, roč. V., č. 46, listopad – prosinec – leden - únor 2016.

Vážení čtenáři,

toto číslo věnujeme aktuálnímu dění, a taky všem zájemcům o něj. Zase jsme na světě o rok déle. Někteří další na ten náš svět s jistou dávkou odvahy nově přišli. A i když skoro všude žijí lidé, někdy by to chtělo trochu ubrat na plynu, aby ti, co přijdou po nás, měli ještě kam.

Co si tedy přečtete na stránkách 46. čísla INFO OMMO:

V rubrice **Postřehy, informace a názory H. Svobodová**. Zbrojíme, bojíme se, věříme a modlíme se. S výdaji na válku jsou na tom velmocí podobně jako v r. 1914.

Krátký vstup **dr. Vopátka, zastupitele za Stranu zelených v Třeboni**, kde SZ a OMMO kandidovaly na společné kandidátce. OMMO má v tomto městě také své „klubové“ zastoupení a spolupráce se zástupci SZ probíhá velmi dobře. Kolegové do Mostu zavítali na návštěvu, aby nám tak trochu „oplatili“ tu naši červnovou, a možná na vlastní oči viděli a poznávali. Více ... <http://www.hnutiommo.cz/ommo-v-obcich-a-mestech/spolecne-pro-trebon/>

Na „volné téma“ z Bakova nad Jizerou o **Zimní idylce**, a nejen o ní píše **paní Jaroslava Čermáková, zastupitelka a členka rady města**. Více ... <http://www.hnutiommo.cz/ommo-v-obcich-a-mestech/zastupitele-ommo-v-bakove-nad-jizerou-/>

Lomský zastupitel Marian Dancso na téma dění v Lomu: **K údajné krádeži a zpronevěře v lomské základní škole**. M. Dancso se jako zastupitel města Lomu obrátil na starostku K. Schwarzovou s následujícími dotazy v souvislosti s problematikou místní školy. Čtěte také na ... <http://www.hnutiommo.cz/news/ptam-se-starostky-lomu-bc-schwarzove-k-situaci-v-ms-a-zs-v-lomu-a-co-dal-v-jejich-dalsim-vyvoji/>

V. Balín, jednatel OMMO na téma **VIP** v článku **VIP (víajpí) většinou, ve většině, nikoliv však pro většinu**. A od stejného autora vzpomínku a

zamyšlení věnované nedávno zesnulému **europoslanci M. Ransdorfovi** pod názvem **Řeč, řeč těla, řeč věnců**.

H. Svobodová uvažuje nad vztahem tradičních politických stran, prezidenta Zemana a kdo koho vlastně potřebuje v textu **Jak se ne-rozložit? (1)**

Doporučuji Vám právě běžící americký TV-seriál Dům z karet. Charakterizovaný jako politický thriller, zpracovaný podle románu Michaela Dobbse. Je o politice, spíš o těch, co jsou v politice a snaží se v ní udržet. Nevím, zda přitom dělají to, co si kromě nich přejí nebo by chtěli také jiní. Ale určitě to nedělají jen z vůle boží a pro dolních 10 miliónů. Přitom je jasné, že jiní přitom musejí „být obětováni“. Nemyslím si, že musí jít nutně o thriller, protože dosavadní čtyři díly mě ani jeden z nich nepřesvědčil, že si mám o praktikách v politice myslet něco jiného, než si dosud myslím. Přesto si i nadále myslím, že politika je „věda“, a to i přesto, že jiní budou říkat něco jiného, nejspíš něco o „špinavosti“ atd. Proč? Je o lidech, je o vztazích, je o myšlenkách, je o jazyce, je o psychologii, a taky o penězích... Ale o to více dělá svůj obsah reálnějším. Co mě zaujalo? Např. rozhovor hlavního hrdiny, protřelého politika, když se obrací k protestujícímu na chodníku před Bílým domem a policie tápe, jak s ním naložit. Frank Underwood jen řekne protestujícímu něco v duchu: „Prostě to zabal a běž domů, kamaráde. Nikdo Tě neposlouchá a poslouchat nebude. A nic se kvůli Tobě nezmění.“ Napadlo mě přitom reagovat takto na některé politiky, kteří si na voliče vzpomenu určitě po 4 letech, když potřebují jejich hlasy ke zvolení. Co jim takhle říct: „Zabalte to, běžte domů, nikdo už Vás neposlouchá.“
Jinak seriál obvykle běží v úterý na ČT 2 kolem 21.00 hod.

Na téma „Vážně, nevážně“ **Astrálně i astronomicky** přispěl **Karel Hoffmann**.

Glosuje **V. Balín S Čedokem zpět, za lepšími časy?**

S humorem pod názvem **Na veselou notu z Jeruzaléma**

Nezbývá tedy, než popřát Vám příjemné čtení. Určitě si vyberete.

Hana Svobodová

INFO OMMO poznamenává:

Občané městu, město občanům /OMMO/ sděluje, že s Kluby sympatizantů v Bakově nad Jizerou a v Třeboni se nám spolupráce daří. A rádi v ní budeme nadále pokračovat. Více čtěte <http://www.hnutiommo.cz/ommo-v-obcich-a-mestech/>.

Toto číslo obsahuje také příspěvky o aktivitách našich kolegů „odjinud“. Některé, možná i pro Vás, zajímavé postřehy a informace, které jsme převzali z jiných zdrojů a mohou posloužit k větší objektivitě názorů na dění kolem nás.

Programovou zásadou

POLITICKÉHO Hnutí „OBČANÉ MĚSTU, MĚSTO OBČANŮM“ (OMMO) NADÁLE ZŮSTÁVÁ:

- ♦ **PARTICIPATIVNÍ ÚČAST OBČANŮ NA TVORBĚ POLITIKY – VÝZNAMNÝ PODÍL OBČANŮ PŘI ROZHODOVÁNÍ O ROZPOČTECH NA ÚROVNI OBCÍ, MĚST I KRAJŮ.**
- ♦ **NEVÁHEJTE A KONTAKTUJTE NÁS PROSTŘEDNICTVÍM NAŠEHO WEBU WWW.HNUTIOMMO.CZ, KDE NAJDETE VŠE POTŘEBNÉ, JAK DÁL POSTUPOVAT, POKUD SE CHCETE S NÁMI NA TĚCHTO ZÁMĚRECH PODÍLET.**

Kontaktujte nás s návrhy a náměty z pohledu krajských voleb v roce 2016. Jsme připraveni umožnit kandidovat právě Vám za politické hnutí Občané městu, město občanům (OMMO)

hnutiommo@hnutiommo.cz

Postřehy, informace a názory

- Pro srovnání: „Pětice nejbohatších lidí v Česku drží v rukou majetek, jehož hodnota přesahuje 380 mld. Kč.“ Těch miliardářů má být u nás asi na 300. Asi dost? Nejvíce prý investují do zemědělské půdy, nakupují firmy a další stavební pozemky atd. K pěti nejvýznamnějším patří: P. Kellner, A. Babiš, R. Víttek, K. Komárek a P. Tykač. (Srv. Ekonom, 51/2015)

Pozn. Oh, to není závist... Možná je fakt za jejich jměním v rádech desítek miliard Kč během posledních cca dvaceti let tvrdá práce, vzdělání, dovednosti, především dřina v potu tváře, ale nenechte se manipulovat, je prý „hlupákem ten, kdo se u práce potí“, práce má být zábavou, hrou, a taky průzračně čisté konání dle zákonů (včetně těch tzv. poslaneckých přílepků), filantropie všeho druhu, ctnosti atd. Osobně si myslím, proč se tak bojíme o svou budoucnost, když ta je v těch „nejlepších“ rukou. A jak vidno, máme se od koho učit... Trošku, mi z toho, pravda, vypadávají ty vzletné fráze o vlastenčení, lásce a nelásce ke křesťanům, židům či muslimům, suverenitě, státu, o boji za „malý český dvorek“ a proti globalizaci, protože takovýto (pohyb) jmění zkrátka popírá jakékoli hranice, dokonce i ty „v nás“. Myslíte si něco jiného? Nevěřím Vám, ale vnímám to s jistou shovívavostí. Přesto se snažím pochopit ty, co podobné fráze šíří, věří jim... Ba co víc, jsou přesvědčeni o jejich „konečném vítězství“. Stoik ve mně ale říká, že právě tahle „víra“ je tím, co miliardáře může i dál nechat v klidu.

- A tak zatímco bojujeme - údajně spravedlivě - proti uprchlíkům, muslimům, židům, a především proti sobě, a jinak „podezřelým“, nejlépe odevšad a všude, „Zbrojovky denně vydělávají na válce v Sýrii až miliony dolarů. Neohrozí je ani přísnější pravidla držení zbraní pro civilisty.“ (Srv. Ekonom, 51/2015) K největším „odborníkům“ na zbrojení, tak „přátelské“ pro ty, kteří dnes a denně v kolísavém, nikoliv nemalém počtu putují do Evropy, jsou USA, Čína a Rusko. Jejich výdaje se pohybují v desítkách mld. USD. Co se týká podílu na vývozu zbraní na světový trh, patří k největším USA, Rusko (ruský podíl je na celosvětových trzích asi 1/4) a Čína. Přičemž země jako Rusko, Čína, anebo Saudská Arábie výdaje zvyšují. USA ale určitě oproti tomu nesnížily ty své z nějakého „všeobjímajícího ducha míru“, možná jen vlastnické přesuny, jejich náročnost, rozvoj „spolupráce“ směrem k „vazalským“ jim nakloněným dalším zemím, „taktizování“ před blížícími se prezidentskými volbami nijak nezvyšují „přátelskou“ náklonnost k uprchlíkům kdekoli ve světě. Pokud tedy voláme po „tvrdé ruce“ proti uprchlíkům, vždy je dobré také vážit, kdo si tyto naše verbální i neverbální signály čte a velmi dobře zhodnocuje. A že si je právě zbrojaři napříč uvedenými zeměmi přečtou „správně“, je zaručené. Válka v Sýrii s vojenským angažmá Ruska, USA atd. stojí údajně denně až 9 mil. USD. A měli bychom být realisty také v tom a ptát se, odkud asi pochází nemalá část zbrojních prostředků jsoucí ve výzbroji tzv. Islámského státu. A i když se tak neděje z oficiálního posvěcení vládních administrativ uvedených zemí, zbrojařské firmy USA, Ruska a spol. své zisky nehodlají nijak omezovat, zejména mohou-li je ještě zvýšit. Hledat proto v těchto vodách „spravedlivé“ strany, je nejen nemožné, naivní, ale možná to dokonce předpokládá nad zisky jedněch tzv. přimhouřit oči a pateticky zdůraznit jejich „blahé záměry“.

Pozn. Budeme-li hledat řešení, pak třeba tím směrem, jak moc např. tyhle zbrojařské firmy mají prostě válku v „popisu práce“ a od svých vlád „zelenou“, pokud nějaký ten dolar, rubl či jüan pustí na volební kampaň toho kterého politika, politické strany, vylepší politikovo rodinné sídlo anebo pomůže té které politikově „rodinné firmě“ atd. Můžeme tomu říkat třeba „sdílení“.

- A snad ještě, jak je to, a zřejmě bude, s Otcem a Alláhem. Možná i s ohledem na dosavadní dění kolem nás a toho, jak nemálo z nás hledá ochranu či spásu – a víra – je jednou z cest, jejímž prostřednictvím se sice nezachráníme, ale jen „přenášíme“ své běsy na „prostředníka“, má počet věřících ve světě v příštích 40 letech růst. Některé průzkumy počítají s tím, že křesťanů přibude na 35 %, ti, co budou následovat Alláha, poroste o 73 %. Přitom více než paniku je třeba racionálně vnímat fakta, že s uprchlickými vlnami dává do pohybu také určitá, početná skupina věřících, muslimů, která vedle geopolitické a demografické mapy změny i náboženskou a kulturní podobu v různých částech světa, Evropu nevyjímaje. Zároveň se předpokládá, že i přesto mírně vzroste počet ateistů. V Evropě se předpokládá 23, 2 % ateistů. Tyto údaje samozřejmě počítají také s dosavadními migračními přesuny. (zdroj: Ekonom 1/2016)

Pozn. „Neděsí“ mě ani tak nárůst věřících obecně, na rozdíl od jiných „vykladačů“ společenských pohybů si totiž nemyslím, že náboženství jako kulturní, sociální a historický fenomén je zároveň příčinou válek. Pravda, jako „ideologie“ a způsob manipulace bylo a bývá náboženství zneužíváno v době války, ale i míru. Je jím možné konec konců připravovat oboje. Přitom se může stát velmi „účinnou“ zbraní pro boj věřících proti věřícím, ale i nevěřícím, a naopak. A tak snad dávám k úvaze: ke komu by se nakonec a do čela čeho (koho) by se pak postavilo těch 23, 2 % ateistů? Existují totiž nejen náboženská fanatici, existují i fanatici nevěřící.

P. S. Pokud chcete vidět něco z naší vlastní minulosti, v kontextu vztahů k „víře, náboženství, jinakosti“, ale i o politice, zločinu, psychosociálním selhání na individuální i kolektivní úrovni, manipulaci a riziku činit z bláta všednodennosti nabízí se další díl dramatu Zločin v Polné na ČT 1 v neděli v hlavním vysílacím čase.

H. Svobodová

/obr. zdroj: internet/

Informace z Třeboně

Ing. Jiří Vopátek, Ph. D.

I v roce 2015 probíhala vzájemná spolupráce v rámci komunálního dění v Třeboni ve spojení Strany zelených ZO Třeboň a hnutí OMMO, resp. Klubu sympatizantů OMMO v Třeboni.

Na celkem 6 společných schůzích byly vždy diskutovány komunální témata a aktuální dění. **V dubnu** jsme se v Třeboni zúčastnili akce „Uklid'me Česko“. **V září** jsme navštívili Most v doprovodu členů hnutí OMMO. **V říjnu** jsme uspořádali akci k oslavě 25. výročí SZ v ČR a 10 let v Třeboni.

Koncem roku 2015 se podařilo zprovoznit tzv. rozklikávací rozpočet města Třeboně.

Ke zveřejňování informací využíváme webové stránky <http://trebon.zeleni.cz/> a také Facebook – Společně pro Třeboň.

Z Bakova nad Jizerou píše

Jaroslava Čermáková,

zastupitelka a členka rady města

Zimní idylka

Byl druhý vánoční svátek, sobota 26. prosince a sluníčko hřálo jako na jaře. Sedět za takového počasí doma by byl hřích, a tak jsme se vydali na procházku po městě a do blízké přírody. Z domu vedly naše kroky Boleslavskou ulicí (zasloužila by si určitě nový povrch) k vlakové zastávce. Nová fasáda sokolovny se blyštěla ve slunci, radost bylo pohledět nejen na ni, ale i nový povrch v Tyršově ulici ke zdravotnímu středisku, na upravenou vlakovou zastávku a její okolí, včetně křižovatky tamtéž. Palackého ulicí jsme se

dostali k mateřské školce a při pohledu na její krásnou novou fasádu na všech jejích pavilonech a na nové chodníčky v zahradě jsem si řekla, že se naše malé děti jistě do mateřinky těší. Do svých barevných tříd - „žlutky, červenky, duhovky“ a dalších. Pohled na starou budovu chlapecké školy sice takový utěšený výhled neskýtal, ale věřím, že se nám ještě v tomto volebním období podaří nějakou dotaci získat a zmodernizovat i tuto více než 100 let starou budovu, aby byla alespoň tak pěkná, jako je pavilónová budova základní školy. /obr. zdroj: vlastní/

Školní ulici jsme prošli přes přejezd až ke stadionu. Tato lokalita skýtá pro své návštěvníky nejen sportovní vyžití (i v prosinci bylo možno vidět krásně udržovaný povrch fotbalového hřiště a tenisových kurtů), ale i klidovou zónu s lavičkami a naučnou stezku s lesoparkem v Podstráních. Cestou kolem tenisových kurtů a podle ohrad s koňmi jsme se dostali na zrekonstruované železné mosty a z nich měli město a okolí jako na dlani. Mezi prvním a druhým mostem se leskly hladiny nově revitalizovaných dvou tůní, na jejichž dřívější existenci si jistě pamětníci vzpomenou. Jizera si klidně plynula v upraveném korytu (vylitím nehrozila), na lukách směrem k Malé Bělé se i v tomto měsíci zelenala tráva, procházeli se lidé a podle nich pobíhali jejich psí miláčci. A když jsme se silnicí na Zvířetice dostali až na Malou Bělou - vrch Jeřáb, jako na dlani se kolem mne rozprostírala krása české krajiny. Zhruba jeden kilometr za mými zády se tyčila zřícenina zámku Zvířetice. Po mé pravé ruce bylo v údolí řeky Jizery vidět naše hezké město. Nad ním se vypínala silueta kopce Baba s kráterem po výbuchu sopky kdysi před tisíci lety. V dálce jako z pohádky vystupoval mezi obcemi Boseň a Zásadka hrad Valečov s čtyřhrannou věží. Kousek od něj, nad obcemi Dneboh a Kurovodice, svítily do dálky Drábské světničky s blízkým vrcholem Mužským – vstupem do Českého ráje. Přímou před mýma očima se rozkládalo město Mnichovo Hradiště se siluetou gymnázia a za ním se krčícím zámek, kdysi majetkem jedné z významných postav českých dějin- Václava Budovce z Budova. Prostě idyla!

Tak jsem tam tak stála a říkala si, že je dobře, že žijeme ve městě s kompletní občanskou vybaveností, máme blízko do Mladé Boleslavi i do Prahy a přitom jsme bezprostředně obklopeni krásnou přírodou. To ale neznamená, že není a nebude ve městě stále co zlepšovat, naopak!

Že naše místní části si také zaslouží, aby se v nich občané cítili spokojení. Proto je dobře, že osadní výbory dobře spolupracují s městem a přenášejí na něj požadavky svých občanů, a město je zahrnuje do svých plánů a rozpočtu.

Pak jsem však přišla z idyllické procházky domů a nesla odpad z domácnosti do příslušných kontejnerů. Ale ouha! Neuvědomila jsem si, že je po Vánocích! Kontejnery na papír a plast přetékal obaly po vánočních dárcích. To je pochopitelné. Málo pochopitelné pro mě je však to, že ne každý dá do kontejneru plastové obaly sešlapané a papírové krabice rozebrané či sešlapané. Vždyť na to tolikrát úřad upozorňoval! Je přece škoda, když se musí vyvážet kontejnery z poloviny zaplněné „vzduchem“. Víte, kolik nás stojí měsíčně odvoz tříděného odpadu? Podle informace z finančního odboru stojí odvoz jednoho kontejneru na tříděný odpad (bez rozdílu – sklo, papír, plast, tetrapak) 200,- Kč (bez DPH 15 %), čili 230,- Kč s daní. Za měsíc říjen byl jen plast ze všech stanovišť vyvezen 184x za celkovou cenu 42 320,- Kč (s daní).

Tak chvíli počítejte se mnou: 12 měsíců x cca 40 000,- Kč (ne vždy je to stejné), a vyjde nám přibližně 480 000,- Kč ročně. Pokud by se nám však podařilo obyčejným dupnutím a sešlapaním plastů ušetřit jen 10 % za rok, vydalo by to třeba na nějaké hrací prvky pro MŠ nebo dětská hřiště na obcích. A to se nezmiňuji o papíru!

Tak Vás chci všechny na začátku roku 2016 poprosit – „dupněte si“ v novém roce! V tomto případě je to dovoleno či dokonce vítáno. Pomůžeme městu a město zase pomůže nám. Přesně tak, jak to má naše hnutí OMMO v názvu: „Občané městu, město občanům“. A dupněte si také na nás, své zastupitele, nebojte se vznášet své připomínky či náměty jak přímo na ně, tak na radu či městský úřad. Dobrý nápad či připomínka mohou pomoci nám všem.

Do nového roku Vám přeji za OMMO pevné zdraví, štěstí a sílu „k dupnutí“!

Marian Dancso,

zastupitel OMMO v Lomu u Mostu

Slovo zastupitele

K údajné krádeži a zpronevěře v lomské základní škole

(Podle „osvědčené“ interpretace týdeníku Homér z 15. 1. 2016: „V Lomu skončila ve funkci ředitelka místní základní školy. Vedení města s ní dál nechce spolupracovat. Mezi městem a školou dlouhodobě vázla komunikace, nakonec padlo i trestní oznámení za krádež a zpronevěru“)

Na Základní škole v Lomu byla odvolaná již v pořadí třetí ředitelka. Konkrétně jde o Mgr. Ivanu Šabkovou, která v Lomu působila od roku 2013. V té době vystřídala ve funkci Mgr. Marcelu Černou, která se ve funkci udržela jen velmi krátce a po neshodě s vedením města na svou pozici rezignovala.

Od počátku vládnutí nynější koalice pod vedením Severočeši. cz., ODS a dvou zastupitelů z uskupení Neslibujeme, nelžeme, se na Základní škole v Lomu vyměnil snad celý pedagogický sbor. Za zmínku stojí výměna tří ředitelk. Mgr. D. Coubalové, Mgr. M. Černé (ta, pravda si „vysloužila“ kandidaturu do obecních voleb v roce 2014 za KSČM), a nyní Mgr. I. Šabkové. Kromě toho ještě např. zaměstnankyně a dlouholeté zastupitelky města Lom, Aleny Bozetické, která se rozhodla bránit soudní cestou, pro neplatnost výpovědi. Mimochodem vzniklá škoda je na základě rozhodnutí soudu ve věci paní Bozetické pro město Lom více než půl milionu korun. Škoda, že o tom se tak vehementně radnice pod vedením starostky Schwarzové a jejího manžela poslance Schwarze už tolik nešíří. Ale informace o této věci se ještě jistě objeví.

Myslím, že nejen mě, ale i většinu občanů zajímá, jak je možné, že je v lomské škole tolik „neschopných“ zaměstnanců, včetně vedení, a to nemluvě o údajných zlodějích. Pamatuji - li si dobře, tak zlodějkou byla nazvaná i bývalá ředitelka školy Mgr. Coubalová, Alena Bozetická a nyní i Mgr. Šabková. Pokládám si otázku, kolik ještě zlodějů vyjde ze Základní školy v Lomu? Tedy, kromě jistě blahých úmyslů vedení lomské radnice, že?

Ivana Šabková byla údajně obviněná ze zpronevěry 120 tis. Kč. Řízením školy byl pověřen Bc. Jakub Ozaňák (nekvalifikovaný), který kvalifikované pedagožce, nyní již bývalé dlouholeté ředitelce, nabídl pozici učitelky.

Domnívám se, že pokud bylo zjištěno tolik závažných pochybení, mělo by nést odpovědnost celé vedení školy včetně statutárního zástupce aj. A samozřejmě i uvolněná radní Mgr. M. Šípová, jejíž pozice se čím dále ukazuje být naprosto nadbytečnou a jen finančně zatěžující rozpočet města Lomu. Nejen dle mého názoru byla Mgr. Ivana Šabková odvolaná jen proto, že nechtěla dělat kroky podle vedení města. Jedním z nich byla např. transformace základní školy, kde mělo dojít k oddělení ZŠ od mateřských škol ve městě Lom. Podle Mgr. Šabkové by to byl krok, který by do budoucna mohl znamenat konec ZŠ v Lomu, na což upozornila i na jednání zastupitelstva města Lom. Sama ředitelka v médiích přiznala nátlak ze strany vedení města. Uvedla, že s ní bylo zacházeno jako „se šikanovaným dítětem“.

Základní škola v Lomu nemá v poslední době příliš dobré jméno, naopak. A domnívám se, že to bude mít i dopad na zápis žáků do prvních tříd, což považuji za velmi nešťastné. Úbytek žáků by pro školu znamenal omezení a samozřejmě problémy do budoucna. Politika města by v žádném případě neměla

ovlivňovat chod školy. Je otázkou, jestli se ale touto problematikou vedení města opravdu zabývá, anebo jen vytváří důvody, proč by další z neúspěšně řešených problémů smetlo tzv. pod stůl a svedlo na jiné. Zkušenosti ukazují, že „B“ je správně.

V. Balín, jednatel OMMO

VIP (víajpí) většinou, ve většině, nikoliv však pro většinu

Jistě většina z nás zná z angličtiny převzaté označení VIP (víajpí). Setkáváme se s ním v řadě spojení, významů i situací. Většina asi rovněž ví a zná, že VIP - Very Important Person v překladu, resp. ve výkladu znamená, velmi důležitá osoba. Tedy v českém podání, a na Mostecku obzvláště, je možný i překlad VIP jako prominentní osoba, která je protěžovaná, uctívána, modelově stavěná na jakýsi pomyslný piedestal výjimečnosti, a dostává se některým třeba, tzv. „vipky“ na sportovní či kulturní události. Třeba na ohoz v mostecké sportovní hale pro zápasy A týmu DHK Černých andělů házenkářek, které hrají nejvyšší dámskou česko-slovenskou házenkářskou soutěž WHIL, kde pak někteří možná ještě nevědí, s kým se hraje, ale již drobí z nabízeného občerstvení na plochu a hlavy hráček.

Ano, právě tito VIP nás zpětně ovládají, a žel - většinou v oblasti politiky díky našemu údajně svobodnému volebnímu rozhodování nebo ve společenském jakémsi společenském konsenzu určitých lidí z oblasti sportu, kultury, vědy aj. oblastí vnímat jako osobnosti, persóny, *velmi důležité osoby*. Většinou k takovým lidem vzhlíží ostatní s obdivem, uznáním, někteří se závistí a někdy i s úctou, kterou si za to dělají a čeho dosahují nebo dosáhli, zaslouží. O to větší je pak zklamání z jejich případného pochybení, nenaplnění jakýchsi nepsaných kritérií, která by vůči ostatním a v jejich očích měli splňovat.

Ano, obdiv, úctu a vážnost si takto označované osobnosti zřejmě většinou zaslouží. Dokonce je většinou i snaha většiny lidí je omluvit, když jsou nachytáni při nějakém excesu, který se s pozicí VIP neslučuje, a to většinou u lidí z kultury či sportu, kde se jakési nezbytné penzum bohemství přepokládá a dopředu posuzuje shovívavěji než u druhých. Ovšem, jde-li o vynakládání financí z veřejných prostředků, tak v takovém případě by se na postavení VIP brát ohled neměl, zejména ze strany zastupitelských orgánů, kterým občané dali důvěru za ně rozhodovat a s péčí řádného hospodáře se starat o svěřené společenské veřejné prostředky.

Jedním z takových excesů, a obávám se, že nemusí jít o exces poslední, byla reakce na petici čítající něco málo podpisů občanů bydlících v opravených domech sídliště kdysi označovaného 2B, jde o ulici Jaroslava Seiferta. Zde se pro Most standardními cestami dostala k vlastnictví několika domů konkrétně bl. 31, 34 a 35, pražská firma EUROMIT, s.r.o. Občané tam bydlící vyvolali jednání s vedením města, protože se obávali, aby uvedená firma nerealizovala svůj záměr opravit uvedené bloky na bydlení pro sociálně slabé, na což by mohla čerpat finance z projektů EU. Na jednání, které vše odstartovalo, jsem byl přítomen a dozvěděl se mimo jiné, že jde právě o jakési VIP, resp. prominenty, mezi nimiž je např. senátorka MUDr. A. Dernerová, několik podnikatelů a dokonce tam má nebo měl byt i primátor města. Nechtěli prostě, aby se jim jejich investice z jejich pohledu neznehodnotila tím, že by v jejich blízkosti snad mohli bydlet nějaké „socky“. Tehdy město přislíbilo jejich problém řešit. Jako jakousi jistinu pro své tvrzení dali prohlášení, že nikdy nedají jako účastník stavebního řízení pražské firmě souhlas pro takový záměr, ona nedosáhne na podporu od EU a bude vlastně donucena bloky odprodat. To se stalo a rada města

na svém jednání koncem roku 2015 schválila doporučení ZmM, aby byl odkup realizován za cenu 12 mil. Kč.

Takže několik rodin dobře situovaných, jakýchsi VIP, dostává v podstatě od města slušný dárek, jehož výše ještě není konečná, protože město, resp. jeho vedení neví, co s bloky 31, 34 a 35 v podstatě udělat, zda přestavět na nějaké, pro tyto VIP méně nebezpečný účel, anebo je nakonec nezbourat. Tento nelaciný záměr jakoby náhodou dokonce podpořili a doporučují i někteří bývalí souputníci lidí od Severočeši.cz z „krušnohorského“ hnutí SMM, např. bývalý náměstek primátora L. Pitín aj. Konečně zase by byl kšeft pro některé spřátelené firmy. Opírají to o vsutku bohulibý záměr vybudovat tam parkovou úpravu. Konečně VIP petenti bydlící u bloků 31, 34 a 35 by toto jistě přivítali, zeleň za domem a za peníze města...!

Dokonce je údajně již vyčleněno jen na projektovou dokumentaci a záměr, co s uvedenými bloky dalších cca 3 mil. Kč.

A co my další občané města, ona většina, jakou podporu dá vedení města nám? Co pro nás srovnatelného odkoupí nebo zaplatí či vybuduje, abychom to měli také u nosu? My si naopak položíme otázku, jak a co udělat pro to, abychom ono vedení k něčemu takovému donutili, nebo spíše, co s ním, aby se VIP protekcionismus již neopakoval?

Pane Holý, tiskový mluvčí petentů ze Seifertovky, porad'te, namísto drobení z VIP ochozu sportovní haly těm dole na hlavu!

Řeč, řeč těla, řeč věnců

Kolem málokterého politika se vedlo tolik řečí a panovalo tolik mýtů jako kolem Miloslava Ransdorfa. Za jeho života, na jeho pohřbu, a určitě to bude ještě chvíli pokračovat.

Dlouho jsem váhal, zda se nad částí života Míly (dovolím si o něm s prominutím dále takto hovořit, protože myslím, že jsem zřejmě mohl patřit mezi jeho tak málo skutečných přátel) se nad některými mýty pozastavit, a na žádost některých dalších společných přátel se k nim vyjádřit a snad i zamyslet.

/obr. zdroj: vlastní/

Pravdou je, a již to zaznělo, že kdyby byl Míla tuctovým, šedivým politikem, nikoho by moc nezajímal, snad občas, kdyby někdo naznal posmívat se, pro někoho, kdo jej neznal, jeho určitému podivínství.

Ano, zaznělo toho již dost. Zejména dost řečí, někteří k tomu jistě nechtěně a nevědomky přidali, a jak jinak i řečí těla, ale mě jde spíše o třetí bod triády z názvu zamyšlení – o řeč věnců. Ani byste netušili, co vše se z ní, když víte a znáte pozadí a souvislosti a prožili jste si srovnatelné ataky, kterým byl vystaven Míla, jen se o nich tolik nechtělo vědět, dá vyčíst, o čem všem dokážou povyprávět. Ale to bych předbíhal.

Tak k oné řeči či spíše řečem, a nejen těm, co odezněly nad jeho rakví a leckoho šokovaly, zejména přítomné, rádoby kamarády Míly z vedení KSČM, a obou parlamentů českého i evropského. Budu však strohý a otevřený, s ohledem na přístupy a soudy, jak je formuloval, a tak rád využíval Míla – manželka mohla a měla být více všímavou za jeho života, dcera mohla, měla být více dcerou za jeho života, a předvolební „ráz“ řeči v souboji o post předsedy strany by se na pohřbu rovněž nemusel. I když charakteristika Míly ve slovech třetího řečníka J. Skály byla dost trefná a odpovídala tomu, jak byl Míla

vnímán více ve veřejnosti než v samotné straně. Dovolím si citovat: „...doktor Miloslav Ransdorf byl unikátní osobnost. Jedinečná svou široce rozkročenou erudicí, fenomenální kapacitou i pohotovostí své paměti, neposednou a neobyčejně kreativní invencí – a až nadlidskou intelektuální produktivitou....“.

Zaznělo dost slov o jeho přesvědčení, které by nikdy nezměnil a nezradil. V 90. letech si mohl vybrat a on si vybral. Byla to jeho volba, stejně jako jeho další kroky, které, žel, vždy v realitě nebyly adekvátní jeho zmiňované erudici a vědomostní kapacitě. Dohnala jej jeho důvěřivost, zejména směrem dovnitř KSČM, doprovázena až „slepotou, resp. zaslepenost k realitě“ a nakonec podlehnutí tlaku okolí, že přeci by se měl konečně více dívat na profit vlastní a svých nejbližších. Vždyť i toto přeci - vedle jistě dost přesných soudů vztahu vedení KSČM k jeho osobě v jednom, resp. hned v první smuteční řeči zaznělo. Míla se tedy začal starat, důvěřivě, naivně, se svým přesvědčením, někdy právě až zaslepeně. A byl to jeden chybný a minimálně diskutabilní krok za druhým. Ale proč se nemohu ubránit dojmu, že řadu z nich nedělal bez jakéhosi posvěcení od představitelů z vedení „svého přesvědčení“, bez úplného nevědomí ze strany těch, kteří jej dokázali využívat, až zneužívat, psal pro ně, vymýšlel, dával jim do úst své myšlenky, aby byl následně, pokaždé včas předhazován k mediální pozornosti a následně i k vnitrostranickému lynči. Dnes právě tito „soudruzi“ pláčou nad jeho odchodem. No, absurdity k životu patří. Zejména u těch, kteří na nich postavili část svého tzv. politického života.

K jejich „cti“ však budiž řečeno, že si zachovali tvář a nezměnili ji směrem k Mílovi, ani na jeho pohřbu. Jsou to stále titíž, možná jinak učesaní, je-li u některých ještě co česat. Alespoň řeč jejich těla o tom podávala svědectví. Ten, jemuž kryl Míla, kdysi i spolu se mnou záda (Míla vně a já dovnitř strany), bývalý předseda ÚV KSČM M. Grebeníček přišel ve svém nezaměnitelném outfitu. Snad ani leckterý moravský vinař by nešel do vinohradu v takových „topánkách a gatích...“ Zkušený klientelista a manipulátor současný předseda na toho předchozího přebral i jakési hlavní vyjádření pro média v obrazovém podání z pohřbu. I v tom zůstal Grebeníček ve své tradici „být úsporný“ ve vlastním názoru, který míval jen výjimečně a použil proto to, co před chvílí slyšel z úst J. Skály a ještě si dokázal zapamatovat, že „mohli spolu být a potkávat se na akademické půdě a Míla mohl být ctihodným profesorem“. Skála to sice řekl jinak a brilantněji, ale což, třeba by Míla skutečně našel zájem dělat vědu s M. G. v oblasti jeho zkoumání a začal se zajímat i o združstevňování na jižní Moravě a obohatil by o tento pohled třetí díl svého „Jiného čtení Marxe“...

Do ranku řeči těla jistě patřil šok, který jsem nejen já na pohřbu zažil – po smutečních projevech se tleskalo, skoro aplaudovalo, jako na stranické schůzi nebo sjezdu. I to cosi vypovědělo o současném stavu a rozpoložení v českém komunistickém hnutí, který se snaží KSČM prezentovat. Slušně ujetá prezentace smyslu posledního rozloučení. Místy i tak falešně znějícího. /obr. zdroj: vlastní/

Jak jsem však v úvodu slíbil, na pohřbu Míly se „rozpovídaly“ i věnce. Minimálně ten jeden, který měl být původně na čestném místě před řečnicí, ale jakousi shodou náhod a zásahů nakonec skončil na skoro neviditelném místě na jednom schodu pietního místa za jedním ze dvou věnců parlamentní levicové frakce EP GUEL. Pro méně zasvěcené vůbec neviditelný. S ohledem na stručný text „Vzpomínám Ing. Antonín Brinzanik“ vypovídal pro zasvěcené jasnou řečí. Pro nezasevěčené, jen připomenu, kde se s tímto jménem mohli setkat – např. v jednom z čísel týdeníku Ekonom již v únoru 2010,

kde jeho tehdejší redaktor Jan Štětka popsal se značnou znalostí mosteckého prostředí fungování klientelismu a korupce v Ústeckém kraji, a hovořil o některých tzv. kmotrech, mezi nimiž tehdy ještě bez fotografie bylo pojednání o pozici i pána, který na Mílu vzpomíná na zmíněném věnci. Jinak určitě „mlčenlivý“ věnec promluvil jasnou řečí, ukázal nejen na zvyšující se ješitnost jednoho z kmotrů na takovém místě se prostě ukázat, ale i předvést, kdo má i do KSČM dlouhé prsty, zejména až na její čelo, kdo ji v podstatě přes ty v čele řídí a manipuluje. Pan kmotr, jinak „kolega agent Trojan“ (jen z předlistopadového vojenského zpravodajství?) dalších ze současných i bývalých z vedení zmíněné strany Falmera a Izáka či kolegiálního politologa Studenta hojně využívaného médiem PL, zřejmě chtěl, ke své

odhalené identitě redaktorkou Slonkovou z NEOVLIVNÍ.CZ, která přinesla jeho fotografii, říci řeči věnce více. Povedlo se. Krom běhu vzpomínek z chvil setkání s Mílou jsem si některé tyto skutečnosti, vazby, fakta z příběhu mojí politické likvidace a ataků na mou rodinu uvědomoval u jeho rakve i já. Vybavovala se moje podezření na některá spojení a propojení vedení KSČM na podnikatelskou sféru, na aféry kolem prodeje sídla ÚV KSČM, postupném ukončování „angažmá“ některých osobností v KSČM, které musely být odejity. Ne všichni se totiž nechali zastrašit „výpraskem“ jako J. Dolejš, který od svého napadení byl a je již odvarem onoho „dravce“ a snad i novátora v řadách KSČM. Zařadil se, a byť zřejmě možná někdy se skřípěním zubů, ale přesto již jen plní zadání. Míla by se asi divil, co jeden takový věnec dokáže vše vykecat a co řeči umí... A kdo ví, možná ještě vykecá.

Nejen Míla ode mě o některých věcech, vazbách a stavu v mosteckém Palermu na severu věděl. Současný předseda KSČM dokonce značně detailně. Někdy mám dojem, že se taky tímto směrem s důvěrou obrátil. Co jsem však nevěděl já, že když si psal jméno zmíněného kmotra při našem posledním setkání v srpnu 2009 na kus papíru a následně jej soustavně obtahoval propiskou, již bylo zaděláno a klientelismu a korupce již opět získala další živnou půdu. Moje řeč, fakta a argumenty byly tehdy jasné a průkazné, stejně, jak si zpětně nyní uvědomuji, jako byla ještě jasnější řeč těla V. Filipa. On se totiž docela výrazně potil, ač právě ten den a v pozdních odpoledních hodinách nebylo vůbec horko. Naopak. /obr. zdroj: B. Tušerová/

foto Tušerová Blanka

Mílo, promiň, ale musel jsem svou řeč nad Tvým tak brzkým, tragickým a zarmocujícím odchodem konfrontovat i s řečí těla, a zejména jednoho, pro někoho bezvýznamného věnce. Neukázat na některá spojení a souvislosti, které jsou až neskutečně skutečné pro to, aby nebyly sděleny. On ten Tvůj pohřeb byl totiž význačný a hlavně dal nahlédnout do útrob smyslu strany, který jakoby až nápadně odrážel atmosféru, která se smutečným rozloučením přisuzuje. I když, kdo nyní ví, že?

Vlastimil Balín, kamarád, k němuž jsi tak dlouho hledal cestu

/obr. zdroj: internet/

Hana Svobodová

Jak se ne-rozložit? (1)

Jde to jistě různě. V živé přírodě možná mnohem snadněji než v té neživé. Ale v žádném případě nechci poučovat přírodu a konkurovat např. biologům. Sáhnu spíše do oblasti, o níž přemýšlím, vyjadřuji se k ní často a zčásti se mi do ní podařilo také na jisté úrovni nahlédnout. Dále mi k tomu slouží vyjádření jiných, tedy i těch, kdo mají co dočinění s politikou, anebo ji prostě jen komentují.

Pokusím se nyní o jistý vhled do dění, které nezmění svět, ale je také názorem. A proč ho nemít, že!

Na jistě čteném profilu Parlamentní listy.cz se objevil dle mého soudu nijak objevný, přesto k zamyšlení hodný rozhovor s politologem L. Mrklasem: <http://www.parlamentnilisty.cz/arena/politologove/Totalnejiny-pohled-na-bitku-Zemana-a-Sobotky-Jde-o-rozklad-celeho-polistopadoveho-systemu-420086> . Za podnětný jej považuji proto, že nastínil a snažil se vysvětlit stávající linie směřování vývoje české politické scény, včetně toho, jak se zřejmě bude vyvíjet společnost, třeba právě s ohledem na blížící se podzimní krajské volby a volby do části Senátu PČR.

Jak je to tedy s přímo voleným prezidentem a rozkládajícími se tradičními politickými stranami?

V první řadě je třeba říci, ani „tradiční“ neznámá „neměnit“, zachovat na „věčné časy“. Tradiční politické strany, které u nás vznikaly po roce 1989, byly převážnou měrou tzv. bez historie. Ta přerušena v případě ČSSD mohla vést svého času M. Zemana k otázce, že když ne ON, tak kdo. Konec konců by to odpovídalo jeho mentalitě, např. jistém pocitu výlučnosti a vzájemné provázanosti s těmi, kdo „s ním jsou a těmi, s nimiž nekamradí.“ V případě Zemanova působení nešlo ani tak o „levicovou dimenzi“, ale především o to, nezadat si s levicí, tedy s KSČM příliš, aby přeci jen zůstala jistá, řekněme flexibilní odlišnost na straně „moderní“ levice, tzn. ČSSD. O svém výlučném vkladu do této linie vývoje části levice u nás po listopadu 1989 zůstal Zeman přesvědčen dodnes, a ukazuje to průběžně, když jeho autorita postupně opadla právě po neúspěšné, ještě nepřímé volbě prezidenta v roce 2003. „Nepřátelům“ v sociální demokracii svůj neúspěch připomíná i dnes. Bohuslav Sobotka jako stávající „terč“ není a nebude výjimkou, pokud se tyto dva styly politiky budou střetávat. Jde o styly, z nichž ani jeden není jen o přirozenosti, a hlavně devizou levice. Jde-li ještě u jmenovaných osob vůbec o levici jako programovou cestu.

Sobotkův styl, až příliš se vzdalující často „neotesanému“ stylu sociálně demokratických krajských a obecních úrovní, ale ani autoritářský Zemanův, který více než o ideu a vize, opírá se spíše o podobné „autoritáře“, jakým je on sám. Ani jeden není pro levici šancí na vývoj, převáží-li na úrovni strany jako kolektiv lidí v jejím vedení, kteří musejí umět snést autority, nesmějí však podlehnout autoritářům, není to výhrou levice. Přechnodně se jistě zdvihnou různé „fankluby“ jednotlivců bez záruky.

Tradiční politické strany dělené na levici a pravici jsou dnes poněkud vyhořelými pozůstatky našich „devadesátých“. ODS nemálo posloužili bývalí členové KSČ, ať už ti, co byli průběžně odejiti z této strany před rokem 89, anebo ti, co přeci jen zvážili pragmatičnost svého dalšího působení v politice a „Koženému“ pragmatismu na čele s V. Klausem dali přednost. Zeman poté, co ukázal, že nemá příliš personální tah na své „budoucí zálohy“ na čele ČSSD – ať už to byli S. Gross, P. Buzková, nebo dále

navzdory všem bojující V. Špidla, a už vůbec ne J. Paroubek, které potkalo aspoň na čas být ve vedení ČSSD, jakoby se stáhl. Definitivně poté, co byl s velkou slávou zejména „echt“ levicí KSČM upřednostněn „otec“ privatizace V. Klaus a jejími zákonodárci zvolen na post prezidenta. Tedy, ne že by KSČM proti privatizaci jinak nebrojila. Ale stačil jeden páně Jaklův text v Lidových novinách před prezidentskou volbou v roce 2003 a vše bylo jinak. Vzpomínám si dokonce na úvahy v ústředí komunistů v Praze, jestli nakonec ten Klaus Marxe nečetl a dokonce tak dobře pochopil, a privatizace není jen poupravenou cestou, v níž uspěli sice jen někteří... Ale přesto? Na tuhle volbu, zejména její procedurální aspekty ze strany KSČM se pamatuji velmi dobře. Kromě oněch záběrů z balkónu, kde se na určitý čas „vedle sebe“ ocitli M. Grebeníček a V. Klaus a výsledkem mělo být jakési smazání „čertů“ z jinak polepené zdi (už jen) českých komunistů, se nestalo téměř nic. To hlavní totiž na komunisty v Česku teprve čekalo. Z jejich útrob ale nepřišlo vůbec nic. Ani ta jimi tolik proklínaná „třetí cesta“, je nedonutila aspoň ke „stezce“. Ta totiž podle nich tehdy ani dnes není. Je prostě jedna (jejich) brázda. Popravdě, nevím, jak jí dnes říkají, protože dodnes nezreflektovali ani tu, kterou dláždili cca 40 let. Budme ale objektivní a přičtíme jejich působení sociálně historický význam, s nímž se po roce 1945, resp. 1948 v Československu měnila realita podle „východního“ vzoru jediného, alternativy se nepřipouštěly.

Zeman a jeho vykladači, včetně např. pana Ovčáčka, sloužícího kdysi také v komunistickém deníku Haló noviny, toto vše jistě nějak vědí. Je otázkou, zda domýšlejí významy těchto a dalších souvislostí. A jestli především nejde zase jen o „bud' ... anebo“, „třetí cesty“ prostě není. Vzhledem k důrazu na „kalašnikova“ si myslím, že opět platí, že kdo nejde s ním, tedy Zemanem, jde proti němu.

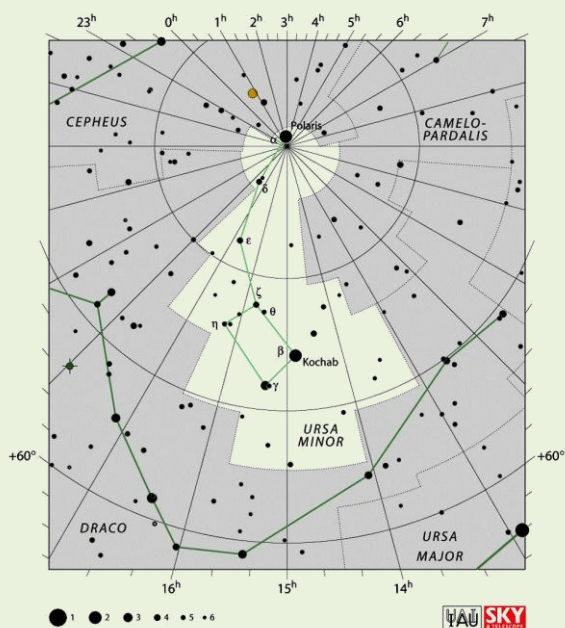
Přesto, na rozdíl od hodnocení politologů, si nemyslím, že přímá volba a pozice tradičních politických stran nutně musejí kráčet proti sobě. Proč? Pokud oba zmíněné aspekty politického vývoje vnímají své role a významy, musejí vědět, že se aspoň v době dohledné stále potřebují. Tedy, nemají-li jinou vizi vývoje, a to strany vlevo, vpravo, ani Zeman nemají. Zemanův přístup vůči premiérovi a ČSSD pod jeho vedením přitom ukazují na to, že on nesoupeří s idejemi, programy a vizemi. On především kope do kotníků ty, o nichž si myslí, že se mu nepodobají, ba co víc - nechtějí. A B. Sobotka má smůlu, Zemanovi se skutečně nepodobá, a to ani fyzicky. Infantilita či senilita? No, vývojově zřejmě problém s autoritami, kdesi v dětství, a zejména v pubertě. Posléze pak projekce sebe sama u Zemana doznala vlastní verze dominance.

Bohužel, ani zbylé tradiční politické strany u nás, z nichž ty napravo spadly skoro na samé dno (ODS), TOP 09 lavíruje, jak unést (možná nenést) tíhu výzvy, která na ní spočinula. Na levici jako vždy, v rozhodujících chvílích nabyta vrchu taktika „rozbíječská“, přičemž ČSSD má stále své „zemanovce“ a KSČM zase Filipa, a zbylí v ní se pro jistotu vlastních mandátů taky přidají.

Přímo zvolený prezident a tradiční politické strany nemusejí jít „proti sobě“, mají-li co nabídnout. Ptejme se ale, čím dokázaly tradiční politické strany oslovit občany – voliče, a čím prezident, když jim sdělil, že stačí, že ON je tím, kdo ví nejlíp, co je pro ně nejlepší a aspoň hlasitě občanům sděluje jen to, co chtějí slyšet. Kalkuluje-li někdo se Zemanovým zdravotním stavem, že ho jako zradí, může se mýlit, protože zdravotní problémy a s tím spojený projev verbální i neverbální prezidenta jsou často příznačné právě pro nemalou část voličstva, kterou tradiční strany oslovit nedokázaly, ba dokonce svou politikou opustily. Zbyl-li už jen Zeman, nedivme se jim. Ti sociálně vyšší sázejí zřejmě na Babiše s vyhodnocením, že jiná volba pro ně je ani nezajímá.

(pokračování bude, doufám, následovat)

Vážně, nevázně,**Astrálně i astronomicky**

tak trochu o něčem, co můžeme pozorovat 24 hodin denně. Ale opravdu! Kdo to někdy udělá? Ano, mluvím o denní, nebo noční obloze. Ano, naši předci měli tu možnost vidět toho více, protože nebe nebylo tolik znečištěné kdejakou špínou, ale takzvaným „světelným znečištěním“.

Žijeme ve velkých městech, všude okolo nás jsou lampy, neonové reklamy a jiná světla, a díky tomu při pohledu nahoru skoro nic nevidíme, a přitom je tam tolik krásy a zajímavostí. Hvězdy, mlhoviny, planety, mléčná dráha, a při použití už i malých dalekohledů je toho vidět o mnoho více.

Víte třeba jen to, že všechny hvězdičky jsou „sluníčka“

jako to naše, jen jsou o mnoho dále, ale všechna jsou součástí „velké rodiny“, které říkáme „**Mléčná dráha**“?

Další zajímavostí pohledu na oblohu je to, že se vlastně díváme do minulosti, a to přesto, že rychlost světla ve vakuu - přibližně 300 000 km/sec. - je obrovská. Například - podíváme-li se směrem ke Slunci, uvidíme světlo staré skoro 9 minut, podíváme-li se na jakoukoli hvězdičku, jsou to stovky, ale i tisíce let, co trvalo danému světlu, než k nám dorazilo. No, není to zajímavé! Kouknou se na některou hvězdu a vidím její světlo, které k nám poslala třeba v době, kdy na českém trůně vládl Rudolf II. A to je příklad nám známé **Severky** (Polárky) hvězdy, podle které určujeme zeměpisně sever.

Tak to jen pro začátek... **Vážně, nevázně** o naší obloze.

Příště něco o Sluneční soustavě

K. Hoffmann

Vlastimil Balín

Glosa

S Čedokem zpět, za lepšími časy?

Ne vždy, když se něco děje, a děje se něco skoro stále, je na blízku někdo, kdo to zdokumentuje pro druhé, nezúčastněné nebo dokonce pro příští generace. I když pro příští generace je to tak nějak polistopadovým hodnocením jaksi skoro ložené, tedy dané, a přesto vlak nejede. Jedni tvrdí, že lépe již bylo a druzí - lepší teprve přijde a někteří lepší již mají a nechtějí tam ani tam...

Ovšem stále, i přes značné množství cestovních kanceláří a agentur, platí, když do světa, pak s Čedokem. Vždyť tato léty prověřená cestovní kancelář, v níž v podstatě pracoval i známý filmový bonviván Kristián, tak dobře ztvárněný hercem Oldřichem Novým, stále inovuje, hledá nové destinace, drží si prověřených a nabízí nové a nové cesty na míru své klientele. Batole či kmet do světa s Čedokem hned... /obr. zdroj: vlastní/

V lednu letošního roku se však pobočka Čedoku v Mostě překonala a přišla doslova s přelomovou nabídkou. Zatím sice v pilotním projektu, který, když se zadaří, určitě najde svou cílovou skupinu, zejména u zbytků mosteckých „soudruhů“, kteří údajně uvedený produkt nabízený Čedokem Most z více než 95 % účastníků zájezdu budou testovat. O co jde?

V nabídce ve výloze Čedoku Most byl nabídnut na léto roku 2016 dvoudenní autokarový poznávací zájezd do Vídně a dalších míst v Rakousku, jako např. Hofburg, zámek Schönbrunn a Prater, s přespáním ve Vídni. Testovaným experimentem je odjezd 22. 8. 2016 a návrat den před tím 21. 8. 2016. Jakási cesta časem zpět. Jak říkám, Čedok, když chce, umí, a věřím, že nejen mostečtí „soudruzi“ po návratu budou spokojeni s časovou úsporou, a Čedok bude moci přijít s delšími časovými návraty do minulosti. Odborníci na cestovní ruch tvrdí, že se lze dostat až k návratům řádu desítek let. A tak cesty před listopad 1989 nebudou vzácností... A mnozí z nás si jistě pamatují známou sci-fi „Zítřka vstanu a opařím se čajem“.

Tak šťastnou cestu a dobrý dolet!

Převzali jsme

Na veselou notu z Jeruzaléma

Pokusím se nahradit deficit (ba dokonce jejich některý odchod ze zemí Evropy) Izraelců, chcete-li Židů, ve skoro nesnižujícím se počtu uprchlíků z oblasti Blízkého a Středního Východu několika klasickými židovskými anekdotami. Tady jsou:

Nad vchodem do synagogy se objevil nápis: Vstoupíš-li s nepokrytou hlavou, jako bys zcizoložil. Někdo k tomu připsal: Zkusil jsem obojí, ale nedá se to srovnat.

Slyšel jsem, že ses oženil.

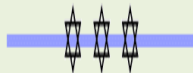
Slyšel jsi správně.

Jsi spokojen?

Jistě. Už mě nebavilo potloukat se pořád po hospodách.

A teď?

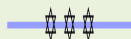
Ted' už mě to zase baví.

Pan doktor Kohn je starý mládenec. Jeho přátelé ho přemlouvají, aby už jednou do toho praštil. "To jsou samé hezké řeči," povídá, "ale já si dovedu takové manželství živě představit. Ráno vstanu, žena sedí doma. Jdu do ordinace, jsem tam několik hodin, přijdu domů - žena tu sedí. Pak jdu na návštěvu k pacientům. Vrátním se domů, ona tu pořád sedí. A nejde pryč a nejde pryč, kdyby ji hrom vzal."

V ruské restauraci zavolaal si Abraham Korach číšníka. "Číšníku, ten boršč není dost kyselý." "To, prosím, není boršč, to je bujon." "No, když je to bujon, tak je to kyselé dost."

"Pane Paschkes, vy vypadáte nějak špatně."

"No, copak vám mám povídat. Játra nejsou v pořádku, žaludek mne bolí, krk mám zapálený, puls mi vynechává, nohy mám oteklé - a já sám nejsem taky v pořádku."

Tři přátelé hrají mariáš. Starý Freudenfeld vylicitoval betla, ale vtom ho ranila mrtvice a byl na místě mrtev. Jeho přátelé jsou hluboce dojatai. Po chvíli se zvedl pan Kraus a povídá: "Musím se podívat, jestli nebožtík Freudenfeld neměl toho betla vyloženého. Já jsem mu chtěl dát na něj flek."

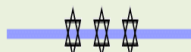
Kibic seděl v kavárně od jedenácti hodin dopoledne do pěti odpoledne. Přihlížel hře a spotřeboval k tomu množství sklenic vody a zápalek. Konečně chystá se k odchodu. "Číšníku," zvolal, "držte mně místo, než přijdu zpátky. Já si jenom skočím domů vypít kafe."

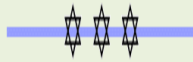
Ábeles se úpěnlivě modlí: „Ó, pane bože, dej, ať vyhraji“, druhý den kouká do novin a zase nic, žádná výhra. Běží do synagogy a zase se modlí: „Ó, pane bože, dej, ať vyhraji.“ Leč v novinách opět nic. Běží opět do kostela a opět se modlí: Ó, pane bože, dej, ať vyhraji.“ To už se i bůh naštvál a shora volá: „Kurňa, Ábeles, vyhraješ, ale alespoň si ten los kup.“

Jedna židovská obec v Haliči vyhořela. Byla uspořádána sbírka na pohořelé a sešlo se mnoho darů. Tu přišel ze sousední vesnice pan Seligmann na radnici a žádal o podporu. "Cože?" tázal se starosta, "copak u vás taky hořelo?" "Že by hořelo, to nehořelo. Ale já jsem se moc polekal."

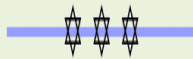

Vypravovalo se o všelijakých podivných příhodách. A tu pak Kraus takto počal: "Co byste řekli tomuhle. Jel jsem jednou do Anglie a na lodi bylo v podpalubí sto sudů se střelným prachem. A tu vám jeden sestoupil do podpalubí a hodil hořící sirku do jednoho sudu." "Strašné," zvolali posluchači, "no, a co? Ta loď vyletěla do povětří?" "To si myslíte vy," odvětil pan Kraus pohrdavě. "Ale Bůh je mocný. Ta **historie** není vůbec pravdivá."

A nyní jednu poslední, kterou vykládal americký sociolog Daniel Bell a velice rád a často ji používá Miloš Zeman, toho času prezident ČR k vyřešení merita otázky na osud ČR po 30. letech:

K rabínovi přijde chlapec a drží v zavřených dlaních živého slavíka. Říká: "Rebe, o tobě se říká, že jsi moudrý a umíš předpovídat budoucnost. Tak mně řekni, jestli je slavík v mých dlaních živý, nebo mrtvý." A sám sobě ten chlapec řekl: "Když rabín řekne, že slavík je živý, tak dlaně stisknu a rychle toho slavíka zabiji. Když rabín řekne, že slavík je mrtvý, tak dlaně rozevřu a nechám slavíka odletět. V každém případě toho rabína znemožním." A víte, co ten rabín udělal? Chvilí se na chlapce díval a potom řekl: "Záleží to na tobě. "

Tak žijte, jak nejlépe umíte a pokud možno za své, ale vždy vesele, a třeba i s uprchlíky, Židy a s dalšími, a především sami se sebou – to je totiž základ. Fakt to záleží jen a jen na Vás, na nás všech.

Ze Středního Východu Issak Salzmann

A nyní už opravdu jen něco na zub

Níže následuje

Z receptářů těch, co vaří rádi, umějí to, a dokonce je to i baví

Za sebe říkám, že uvedené aspekty „kuchyňského dovádění“ obdivuji, a pokud přijde i na ocenění chuti a po připraveném jídle se jen „zapráší“, ne třeba skoro nic dodávat. Snad jen „Děkuji, bylo to dobré!“

Je po svátcích, takže možná nepohrdnete nějakým tím méně kaloricky náročným pokrmem. Nenapadlo mě nic lepšího, než vybrat ze zdrojů více „zelených“. Nemusíte být nutně vegetariány. Já např. nejsem. Ale i od masa si je možné někdy odpočinout, stejně jako je možné maso nějakou tou zeleninou účelně proložit. Nezhubnete zásadně, ale můžete mít aspoň dobrý pocit „něčeho pro zdraví“. Majonézu proto někteří nahrazují bílým jogurtem.

A protože je stále ještě – aspoň podle kalendáře – zima, vybírám něco jednoduššího, zvládnutelného i pro méně zdatné kuchaře. Nezatíží snad ani příliš peněženky, nezabere mnoho času, nepřejíte se, a třeba uděláte novou zkušenost. A můžete pozvat i nějaké spolustolovníky a pochlubit se, jak to umíte také v kuchyni. Od dobrého jídla je už kousek k dobrému slovu a celkově přátelské atmosféře.

Takže hodně zdaru a dobrou chuť!

Salát César

- Pro 4 – 6 osob (moje zkušenost je i pro osoby 2, protože zeleninu je možné uchovat syrovou, připravenou a neochucenou v chladu do druhého dne)
- Příprava 20 minut (ale netřeba spěchat)
- 1 salát locika, rukola (znám to také ve verzi na jemně nakrájeného čínského zelí)
- 50 g ančoviček v olivovém oleji (z konzervy)
- Malý bochník bílého chleba, bageta, ale i toustový chléb, Pita chléb apod.
- 75 g másla
- Asi 3 polévkové lžíce odřezků parmezánu na ozdobení (může být i obyčejný eidam)
- Lze doplnit malými cherry rajčaty, pažitkou, plátkem citrónu, vařeným vejcem atd.

DRESINK

- 5 polévkových lžic majonézy
- 4 – 5 polévkových lžic vody
- 1 – 2 stroužky česneku
- Jemně nastrohaný parmezán (viz výše)
- Sůl, pepř /obr. zdroj: internet/

PŘÍPRAVA

- *Majonézu rozmíchat v dostatečném množství vody až do podoby tekuté omáčky. Přidejte rozetřený česnek a špetku soli. Rozetřený česnek a nastrouhaný parmezán přidejte do rozředěné majonézy. Promíchat. Dochutíte pepřem. Vše musí být dostatečně tekuté, a poté nechat chvíli „odpočinout“.*
- *Mezitím si natrháme listy lociky na menší a dáme do mísy. Ančovičky zbavené oleje nakrájíme na kousky a nasypeme na lociku.*
- *Bagetu nakrájíme na kousky a potřeme rozpuštěným máslem, pak nakrájíme na kostky. Pečte v předehřáté troubě při 200 °C asi 12 minut. Prostě dozlatova a dokřupava. Nejste-li si jistí, což já nikdy, nastavuji si takovou tu tikající časomíru do kuchyně, aby zahrčela a ohlídala za mě více méně jedlý výsledek sama. Mám zkušenost s opečeními i na pánvi, ale musí se průběžně pečlivě hlídat. Spálené to potom nikdo nechce. Ještě horké kostky vysypte na salát a zalijte dresinkem. Posypte zbylým parmezánem a podávejte.*

JAK JE MOŽNÉ TUTO VARIANTU VYLEPŠIT?

Nevím, zda vylepšit, protože zkazit se může stejně tak téměř vše, nač člověk sáhne. Ale... Podávat lze právě salát César s marinovanými kuřecími prsíčky. Na marinádu máte zřejmě vlastní recept. Já mám odkoukanou verzi s medem a dalšími kořenícími ingrediencemi. Nevnučuji... Je to na Vás, jak si kuřecí maso upravíte. Jde o to, kuřecí prsíčka připravit tak, aby byla poživatelná a dala se podávat se salátem César.

Takže snad jen poznámku: poté, co kuřecí prsíčka tepelně upravíte, nechte je asi 2 minuty ochladit, nakrájejte najemno a podávejte.

Podávat lze s bílým vínem, ale i obyčejnou minerální jemně perlivou vodou.

DOBROU CHUŤ!

/hs/

>>> **INFO OMMO¹**, pište nám také Vy o svých názorech, poznatcích a pozorováních<<<

Další informace můžete najít také na <http://www.hnutiommo.cz>. Napište nám své náměty, zamyšlení nebo postřehy z dění ze svého okolí. Uvítáme i názory na celostátní politiku a její protagonisty. Určitě nebudeme proti, zašlete-li také vlastní foto ze svého bydliště či okolí vztahující se k dané problematice. To vše na adresu hnutiommo@hnutiommo.cz

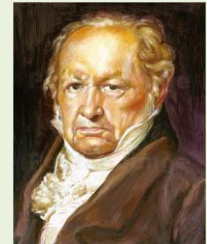
---

¹ Pravidelně nepravidelný „obšťastník“ polit. hnutí OMMO. Foto: zdroj vlastní nebo internet. © hnutí OMMO.

Pátráte-li po tajemství života, je možné začít třeba tajenkou dole. Člověk se vlastně učí skoro pořád.

Předkládáme Vám sice ne přímo „tajemství života“, protože člověk si ho tak nějak musí objevit sám, protože jinak to není ONO, ale tajenka křížovky je založena na poznání a „moudrech“ známých i méně známých osobností z různých oborů lidské činnosti. Mohou tedy posloužit i Vám jistou inspirací. Snad ještě pár slov o slavném malíři a hodně zdaru při luštění.

Tentokrát jsme vybrali známého španělského malíře a grafika **Francisca de Goyu** (1746 – 1828). Své malířské dovednosti započal v Zaragoze. Učil se malířské dílně José Luzána Martíneze a pokračoval v Madridu u Antona Raphaela Mengse. Nebylo pro něj vůbec jednoduché se prosadit v často snobském lesku a povrchnosti místního prostředí. Nakonec se uchýlil v dílně Francisca Bayeu y Subías, dvorního malíře Karla III. Slávu si nakonec získal prací na dekoraci malého výklenku v katedrále El Pilar v Zaragoze, tvořil jedenáct olejomalb s výjevy z Kristova života v klášteře Aula Dei. (obr. zdroj: internet)

K jeho vlivným chráněncům také Infant Don Luis, bratr Karla III. Maloval pro něj obrazy, přitom tvořil náboženské malby pro zaragozskou katedrálu a kostel San Francisco El Grande v Madridu. V roce 1785 byl zvolen zástupcem ředitele umění na Královské akademii a v roce 1786 se stal dvorním malířem Karla III. a od r. 1789 působil jako dvorní malíř Karla IV.

Ani jeho osobní život nebyl jednoduchý. Bylo u něho podezření na tehdy neléčenou encefalitidou, která zapříčinila jeho ohluchnutí. Goyova nemoc a její následky v něm vyvolaly deprese a ochabnutí zájmu i pro malování. Přesto získal pozici nejvlivnějšího malíře Španělska. Bylo to však opět zdraví, které ho donutilo o tři roky později k rezignaci. Z té doby pocházejí zprávy o jeho kontaktech s Mariou del Pilar Teresou Cayetanou de Silva Alvarez de Toledo, třináctou vévodkyní z Alby, která byla jeho majetnou patronkou. To bylo mj. znát také na jeho obrazech, kde vdovu vypodobnil. Zřejmě neustálým lavírováním mezi vlastním přístupem k tvorbě a podřízení se oficiálním zakázkám vedly k tomu, že si léty vytvořil skvělou schopnost odlávat psychickému tlaku skrze ironii, vtip a dynamický styl tvorby.

Zakázky z královského dvora po r. 1800 výrazně opadly. Španělsko se přitom v r. 1807 ocitlo ve válce s Napoleonem. Vystřídání španělského panovníka Ferdinandem Napoleonovým bratrem Josefem stálo na počátku občanské války mezi Španěly a Francouzy. Goya o tom vytvořil sérii grafik „Hrůzy války“, které byly nakonec publikovány až v roce 1863 (35 let po Goyově smrti). I přes řešení politické situace už Goya nezískal takové renomé, které by zlepšilo jeho situaci. Byl nemocen.

Z té doby je známa série býčích zápasů (Tauromaquia). Přestěhoval se do Andalusie a koupil venkovský dům u San Isidore „Quinta del Sordo“ (Dům hluchého), na jeho zdech vytvořil cyklus čtrnácti „Černých maleb“. Olejomalby přitom odrážely stav jeho mysli, tedy melancholie a deprese. Po přestěhování do Bordeaux ve Francii, kde umírá 16. dubna 1828.

Podle zdrojů franciscodegoya.net, biography.com

H. Svobodová

Láska hlavy (viz 1. a 2. část tajenky).

F. de Goya

pom: taten, Anagé, Uranie, Hvar, AIY, RMP, mugli	kamera- man	podnik v Praze	písmeno "er"	odznak hodnosti v Turecku		2. část tajenky	město Tanzanie	svorka notových osnov	televizor kontrolní
neustále (zast)					stát asijský bývaly				
evropan			část udidla						
solmizač slabika			zoban na přidi lodi						
místní národní výbor (zkr.)			1. část tajenky	ryba ostnoplou- tvá					
kód letiště Atlantic City				prostředek utišující					
povězeno				konec (angl)			spz Domažlice		
pom: age, ltigi, siam, ltáva, Dev, Damon	zdržovat	mys Vietnamu	omeleta	ostrov jadranský	slitina niklu a železa				
veřejné domy (hrub.)							město Brazílie	skutky (něm)	
typ vagonu				chytat					
krutá				jméno Chýlkové					
slovinský spisovatel				občas vidět					
město Indie				spz Velký Krtiš		věk (angl.)			
spz Tábor			zaostalec (hrub)						

